19/03/2019

«Των θλιβομένων η Χαρά» Παρουσίαση του νέου βιβλίου του π. Γεωργίου Δορμπαράκη

/ Ενορίες

Στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς παρουσιάστηκε στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2019» το νέο βιβλίο του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη«Των θλιβομένων η Χαρά»: Η Δέσποινα της Δοξολογίας και της Παράκλησης», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «ακολουθείν».

Για το βιβλίο μίλησαν, ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Τσιμούρης, Θεολόγος και η

Μοναχή Ισιδώρα**,** Θεολόγος, Διευθύντρια Γυμνασίου των Εκπαιδευτηρίων «Θεομήτωρ» της Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών, ενώ χαιρετισμό απηύθυνε ο συγγραφέας.

Μοναχή Ισιδώρα

Η συγγραφή ενός βιβλίου, είναι πάντοτε ένα πνευματικό γεγονός, τόνισε η Μοναχή Ισιδώρα. Δεν είναι κάτι που έρχεται και φεύγει. Έχει διάρκεια, μένει στους αιώνες. Κάθε βιβλίο είναι ένα σκαλοπάτι στη σκάλα για να γίνουμε άνθρωποι.

Ένα θεολογικό βιβλίο όμως και μάλιστα γραμμένο για την Παναγία μας, είναι το άρπαγμα της Ίδιας της Δέσποινας των αγγέλων, μέσω της οποίας εκμηδενίστηκε η απόσταση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Κι έτσι το κάλεσμα είναι να γίνουμε κατά χάριν θεάνθρωποι.

«Η Υπεραγία Θεοτόκος έχει χαρακτηριστεί από την υμνολογία της Εκκλησίας μας, ως πέλαγος. Κι αυτό, γιατί το πέλαγος είναι απέραντο και απύθμενο.

Δεν είναι εφικτό να εξαντληθεί το πέλαγος της αγάπης του Θεού, που εκβάλει στο πρόσωπο της Παναγίας μας. Και είναι ανεξάντλητος ο βυθός του ελέους του Θεού, που σκέπασε το ανθρώπινο γένος με την τρυφερότητα και την αγνότητα της μητέρας Του, μέσα από την οποία αποκαλύπτεται και δοξολογείται ο Ίδιος.»

Κάθε φορά που θα επιχειρείται κατάδυση στην απεραντοσύνη της αγιότητας Της, θα ανακαλύπτουμε έναν καινούργιο πλούτο.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει με το βιβλίο του π. Γεωργίου, συνέχισε η Μοναχή Ισιδώρα,

το οποίο αποτελεί μία ερμηνευτική βιωματική προσέγγιση στις δύο κορυφαίες προσευχητικές συναντήσεις με την Παναγία, όπως τις έχει ορίσει η εκκλησιαστική μας παράδοση.

Μπροστά σε ένα εικόνισμα της Παναγίας εναποθέτουμε την ψυχή μας, ξεδιπλώνουμε τα όνειρα και τις προσδοκίες μας. Της απευθυνόμαστε με δύο τρόπους. Δοξολογικά και παρακλητικά.

«*Δύο είναι τα μέρη του πονήματος του π. Γεωργίου. Στο πρώτο βλέπουμε να ξετυλίγεται ενώπιον μας το ειλητάρι των Χαιρετισμών, φανερώνοντας την σπουδαιότητα του αρχαγγελικού χαιρετισμού «χαίρε». Η ακολουθία των Χαιρετισμών είναι ο ύμνος της χαράς για την Εκκλησία μας*.»

Σε όλο το πρώτο μέρος, ο συγγραφέας επιχειρεί ερμηνευτικές προσεγγίσεις που φέρνουν στο προσκήνιο τον θησαυρό της θείας αποκάλυψης.

Ένας λόγος ενσυνείδητα θεολογικός, με βαθύτητα περιεχομένου, δομημένος με ακαδημαϊκή συνέπεια, με ύφος διακριτικά λογοτεχνικό, εμπνευσμένος από την ποιητική εκκλησιαστική υμνογραφία.

«*Στο δεύτερο μέρος αποκαλύπτεται η δυναμική της ικεσίας μας προς Εκείνη. Ο συγγραφέας εστιάζει την προσοχή μας στις Παρακλήσεις προς την Παναγία.*

Η προσφυγή στην Θεοτόκο είναι ταυτόχρονα προσκύνηση του Υιού και Λόγου του Θεού. Και αυτή η αλήθεια τονίζεται στους Παρακλητικούς κανόνες.

Καθώς το βιβλίο φτάνει στο τέλος του, ο αναγνώστης έχει την αίσθηση ότι κορυφώνεται αυτό το ευλαβικό ταξίδι.»

Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Τσιμούρης

Ο τρόπος που γράφει ο π. Γεώργιος, σημείωσε ο π. Σπυρίδων παίρνοντας τον λόγο στη συνέχεια, είναι ένας τρόπος όπου κάθε τι που γράφεται, γίνεται αφορμή να γεννηθούν μέσα μας καινούργια πράγματα.

Το μέτρο εμφανίζεται στα γραπτά του. Γράφει ότι χρειάζεται. Ο λόγος του είναι απλός, θεολογικός, ποιμαντικός και δωρικός. Ο λόγος για την Παναγία μπορεί να είναι καίριος, μόνο όταν είναι εμπειρικός.

Σε πολλά κείμενα του βιβλίου, ο π. Γεώργιος παρουσιάζει την Παναγία ως το απόλυτο κριτήριο, θεολογικό και πνευματικό, κριτήριο ζωής.

«*Μπροστά στην Παναγία, φανερώνεται η δική μας κατάσταση, αν λειτουργεί ή όχι, η πνευματική μας όσφρηση.*

Αν χαιρόμαστε με την αναφορά στην Παναγία, αν το όνομα Της μας κάνει να σκιρτούμε από αγαλλίαση, αν η κλήση για μετοχή στις ακολουθίες της Εκκλησίας για Εκείνην, μας βρίσκει πρόθυμους, τότε σημαίνει ότι λειτουργούν οι πνευματικές μας αισθήσεις.»

Η Εκκλησία υμνεί την Παναγία με έναν περίεργο τρόπο, συνέχισε. Ο τόπος της Παναγίας, ο τόπος της σάρκωσης, η κοιλιά Της, γίνεται πλατυτέρα των ουρανών. Γίνεται τόπος στον οποίο σαρκώνεται ο άσαρκος. Και ο χρόνος, το «τότε» της

Παναγίας, γίνεται το «τώρα» το δικό μας.
Με το άφημα της καρδιάς Της σε Εκείνον, ξεκινάει ένας άλλος τρόπος μετοχής, που διαλύει τον χώρο, κάνοντας τα πάντα ιερά, τόπο συνάντησης με τον Θεό.
Ο αληθινός πιστός, είτε μέσα στο Ναό, είτε εκτός αυτού, διατηρεί την ίδια ευλάβεια. Γιατί νιώθει την ιερότητα των πάντων.
«Ο χώρος του Θεού, της φανέρωσης του μυστηρίου, γίνεται το κάθε «τώρα» μας, γίνεται η ζωή την οποία ο ίδιος μας χάρισε.
Τόπος της σάρκωσης Του, γίνεται η καθημερινότητα μας, η δυσκολία μας, η αστοχία μας, ακόμη και η αμαρτία μας. Γίνεται ο τόπος μέσα στον οποίο ο Κύριος μας συναντά.»
Η μητέρα του Θεού, είναι το απόλυτο κριτήριο όχι μόνο στον εκκλησιαστικό λόγο, αλλά και στην προσωπική μας ζωή. Γίνεται μητέρα του ανθρώπου και αγαπά, αγκαλιάζει τα πάντα. Γίνεται μητέρα μας γιατί αγαπά αυτό το οποίο είμαστε.
Οδηγεί τον καθένα από εμάς να σαρκώσει τον αιώνιο στην καθημερινότητα του.
Ένα άλλο στοιχείο που αναφέρεται στο βιβλίο, είναι η απουσία κριτικής στην Παναγία. Δίδαξε μόνο με το παράδειγμα Της, με τον τρόπο της υπακοής.
«Η κρίση μπορεί να είναι αληθινή όταν δεν έχει θέλημα. Η απουσία της κριτικής δεν έχει καθόλου θέλημα, είναι ελεύθερη από αυτό κι έτσι είναι αγνή, είναι άμεση, είναι ζωντανή.
Η αποδοχή του θελήματος του Θεού, δεν είναι μία υποχρέωση της Παναγίας απέναντι στο Θεό, αλλά είναι μια ερωτική ανταπόκριση.»

Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης
Κλείνοντας ο συγγραφέας, ευχαρίστησε τους ομιλητές, τους συντελεστές του βιβλίου και της εκδήλωσης, καθώς και όσους παρευρέθηκαν.
Τα κείμενα του βιβλίου, σημείωσε, προσπαθούν να διεισδύσουν σε αυτό που η ίδια η Εκκλησία, μας λέει, και γι’ αυτό μπορεί κανείς να πορεύεται με σχετική ασφάλεια.
Και ολοκλήρωσε:
«Η Παναγία μας αποτελεί το εξαίρετο μέλος του Σώματος του Χριστού, που σημαίνει ότι κατανοείται πάντα σε σχέση με τον Χριστό.
Από την άλλη, είναι συνδεδεμένη και με εμάς και είναι «καταδικασμένη» να μας αγαπάει, γιατί είναι μέλος Χριστού και διοχετεύει την αγάπη την οποία βιώνει στο απόλυτο, από ανθρώπινης πλευράς.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς